

ПОСЛЕ СВЕГА

Ненад Грујић

ДИМ

Момак сам и пђ, песницу имам
ко маљ- па ипак лађам се стиха
у животу где има и дима,

али и ватре, дабоме (иха!),
колико хоћеш проблема, гада,
јер непријатељ се испотиха

накашљава у врат и прикрада
па ћу морати мачи тог скота
једним ударцем Марлона Бранда.

Поново велим - ту иза плота
неко ме вреба - ручерду имам
која наук зна (није грехота!)

да одалами у инат свима.

ПОСЛЕ СВЕГА

О, збогом да су политичка писма,
подигнути стег и пузаша ровна,
срећни смо опет- не дели нас шизма.

Сада се роје нова прасад товна
пуштена, зна се, из старог шињела:
Само им где где сине грешка словна

у помрчини личнога имена!
Леп нам се живот цери испочетка
и кратак музе срећу из вимена

историје што на костима претка
из Новог Чову (ево документа!)
нутка програме великог напретка:

Свеже мекиње бучног парламента
збркане стручно с лажима са летка
дају помије ретког изузетка

где на крају све зависи од метка.

ИМЕ

Не знам да лико икада је дао
име појави која саму себе
измишља и мре као дуга, јао!

Од тог ми- зима, и навлачим ћебе
да згрејем уде и пролазне кости
бивше драгане чија сенка гребе
по јастку мом у страшној нежности
која ми и сад тела у ноћ јаде
о љубави што вечне тајне пости.

Шта ми се све у песме не прикраде?
И чији греси не миловаху ме?
Животе, беху то твоје параде!

Ал опет питам, на рубу трауме:
Које ћу име дати чуду што се
само у себи замеће и труне?

Дувају ветри, уз горе, низ косе!

Милан Станојев

НА СРЕД ПУТА

Разлози многи постоје, дакако,
да махнем руком и кажем ти збогом,
јер цела ствар се дала наопако.

Олујна веза (зову је и кобном:
неки се, опет, из прикрајка кезе),
на среди пута ритнула се ногом.

Кад би ми рука пуна златне језе
дотакла твоју хладну као риба,
свет би се цео смандрљо без везе.

Заправо, нешто у облику стида
са твога лица прешло би на моје
и лахор чежње од целог привида

разнео би бол у сфере где које.

ЦИК

Чиме толику несрећу заслужих
утрену кад се такнуше трепке две
и потом јарно Господ размакну их?

То беху гледи што сне стављају све
на коцку страсну (многи ће рећи- пих!)
и славе ризик док не лупе о тле.

Кокета си ти и уграница трик:
Ципелицу, вај, кишица скваси, гле,
ал покрет палца и на образу тик

сушнуће капи и незгоду за трен.
У том ћеш, дигнув главу, севнути миг
што ће ме целог разбити - баш сам
клен.

Тек твој смех- ко грош о друм у зоре
цик!

БРЗИЦА

Такву брзицу не рађа сваки дан:
Ти си галица у води, у трепњи.
Пусти да целу мирно те преславам!

Тако ти нећу стајати на сметњи
док се претвараш да о љубави баш
све знаш (и више), јер мајстор си
шетњи

узалудних кад о страстима верглаш.
Адолесцентске причице ми мрвиш
на крају треће децензије, а знаш

да све то је лаж коју болно дрвиш
а да и сама више не знаш зашто
и како на те живот се острви.

Но, ипак, румен заскочи те кадшто!

КОШУЉА

Жена је увек на почетку лепа
као чарапа нетом обувена:
Речи од миља на по пута тег

радосна што је добро обљубљен.
Затим се сита нагло исколачи
и почне као змија нагажена

са лица праву кошуљу да свлачи.

**KR&CO
TOURS**

KRICOTOOURS d.d.
turizam i trgovina

Yugoslavia • 11000 Beograd

11000 Beograd • Svetozara Markovića 50
Tel./fax 011/643-353 * tel/fax 643-523 *
Telefon 011/658-980 Pošt. fah 577
Žiro račun broj 40802-601-9-417144

НА КРАЈУ СВЕТА

Радмила Лазић

Седим у Сан Јетру Јосифа Бродског.
Већ данима чекам да се дигну магличаста испарења,
Да се разиђу као копрена са очију. Да могу да кажем:
Ко однело руком! и, продужим даље.
Али куд год погледам и што-год дотакнем
Хладно и влажно. Дани се развлаче као тесто.
Не знам куд да се денем. А и немам куд.
Дух ми се као мачка мота око ногу,
И он би топлију собу. Крило.

Све се овде слегло, читав живот,
Создан од забрана, недаћа и немоћи.
Своје рођено лице препознајем тек
При промпламсају свеће што се огледа у прозору.
И оно је некако искривљено, туђе.
Старије него што је упамћено.
Ако га дотакнем напицају боре, огрубелу кожу.
Чекиње су ми ретке и седе. Учинићу то кришом
Док су други забављени картама и пићем,
Дискусијом: шта би вაљало чинити...
Ил' прећи одмах на бело.

Придружујеш им се тек потом, пошто схватиши
Да и није било неког избора, ту у тој забити
Где си се изненада обрео,
И сам са собом неочекивано срео.
Кад схватиш да вас двојица и нисте неко друштво,
Разменјујете непријатне погледе, слабо проговорате,
Само вам се мичу усне ко у немом.
Оћуткујете и прећуткујете истине до којих сте
Некоћ држали: да се вреди за њих заложити, жртвовати...
А испало је: тја! Боље је и не освртати се.

Јер и ако се осврнеш мало шта ћеш спазити
За чим ће ти срце закуцати, заиграти.
Чак и лик оне жене, у коју си знао да пиљиш
Сатима, док она говори, говори...
Ати је као слушаш, а молиш Бога да те ништа не пита,
Јер не би знао: ни ко, ни шта, ни чemu...
Сад те и она чини равнодушним.
И нема тог бола, чини ти се
Који би ти бар табане покренуо. Ни
Сећања на лепоту. Ничег. Све се слило
И цури низ стакло премазано маглом. И,
Ти све мање видиш и разазнајеш јесу ли
То твоје сузе или је дошао потоп.
Али ни то те много не узбуђује, јер
Срце ти је и онако као кувана цвекла
Располућено. Па где би. И коме.

НАУК

Не може се рећи да је у годинама.
У извесним годинама свакако јесте.
Ни млада ни стара.
Тело као да јој је до јуче било крхко
Сад је ко дугогодишње јабуково стабло
Нит раћа, нит је за потпалу.
Осим ситних борица око очију
Других готово да и нема. Ипак,
Као да јој се баш на лицу читају године;
Забринутост? патња? нечег је ту вишак.
Или, нешто ту недостаје. Радост? Можда љубав?
Или је то зато што је ја гледам младим очима.

Али, каже, она је са свим тим завршила.
Жели да остатак живота проведе у миру,
Без драма и потреса: "Чега ти има лошег?"
У двехиљадитој ће у пензију (и то ће ускоро)
Живеће, каже, на селу, у кућици брвнари.
"Тамо где некад беше виноград".
Живеће сама. Пред кућом имаће пса.
Можда неколико кокошака, и певца "Свакако"
Да весело кукуриче. "Имаће и баштицу
Са две-три леје, невише, за кромпир, лук, целер..."
Засадиће и неко дрво-воћку, ако поживи,
Можда баш вишњу, иако их не једе,
Ал' воли њихов цвет кад заснежи у пролеће.
Толико за сада жели.

Ал видео сам једне вечери код ње
У књизи подвучено оловком: "Једно од тајни
Наука јесте: бити спреман да се прими све.
Да ли је то и једна од тајни живота?"
Гледао сам је док је говорила.

Не, није одвећ привлачна,
Али има нечег допадљивог
У начину на који седи, хода (иако,
Не може се рећи одвећ женствено).
Говори као да рећа стихове.
Гестикулира рукама, када то схвати
Брзо их спушта у крило.
Ипак, не бих рекао да је мој тип.
Уосталом, између нас је туце година.

Али, десило се, када се сагла
Да промени плочу (грамофон беше на поду)
Имала је косу невешто скупљену
У некакву пунђу, и ја стојећи ту,
Близу ње, угледах њен го врат.
Кошуља или туника (то што је већ
На себи имала) при сагињању се повуче уназад
Неочекивано остављајући цео врат
Откривен мом погледу. Био је лако свијен,
Кожа је била танка и чини се глатка,
Готово прозирна, растегнута на низу пршљенова
Који су се спуштали наниже, даље и дубље,
Недоступни мом погледу.
Био је то исти врат као у толико девојака
Које љубих раније.
И умalo се не сагнух да учним то исто.
Било је то фино месташце за свачије усне.

Ал она се дигла ништа не слутећи,
А ја у том оклевавању, пропустих прилику
Да проверим шта за њу значе
Оних неколико подвучених редака у књизи.

ТЕМА

До извора по воду, до шуме по дрва,
Па даље, до јагода што се црвени
Ту и тамо на тамнозеленој подлози.
И још даље и дубље,
До јазавичијих шпилја и лисичијих јаzbina,
До трњина и коприва.
Отисни се сеновитим шумарком
Док сунце на те мотри кроз грање.
Отвори очи, гледај кроње.
Спусти поглед на бубиће, пужеве, мраве.
Стани у гњили тепих. Утони стопalom у mrкосmeћe.
Удахни мирис влаге.
И, продужи даље,
Уз птичије крештање и цврктање.
Нек не ометају те: цик, шушањ, прасак...
Иди даље, до првих јаруга. Прескочи поток,
Провуци се кроз испрелетано грање.
Извади трн из прста, посисај крв -
Као што су радили стари.
Избаци из ципеле патрљак што жуља.
Продужи,
Иако ти се мрачи пред очима и срце ти лупа.
Иди као да си пошла некуда,
Као да те неко очекује, ил да неког тражиш.
Или још боље, иди као да те нигде нико не чека,
Нико се не извирује, нико не вари млеко за тебе,
Не размешта ти постељу... Како већ јесте тако нек буде.
Не снебивај се ниси поша по снове.
Пошли си у шуму по грање и суварке.
То што носиш јагоде и печурке,
Што сути уста мастиљава од купина и боровнице,
А о сукњу окачен чичак -
Нису то твоје заслуге, нису кривица.
Нема ту никаквог твог удела.
Твоје је да се не опиреш.
Кад угледаш пропланак слободно седи,
Удахни издахни, руке спусти у крило ил
Наднеси над очи. Гледај докле гоđ ти сеже поглед.
Упамти. Кад будеш међ циглом и бетоном
Да у себи обнављаш. Запамти:
Брежуљак овде, тамо засек, па ливада, покрај пашњак.
Гле, ено га стадо, и чобанин прилего. Баш лепо.
И теби би пријало. Опружи се комотно, без гриже,
Лези у зелену постељу.
Нек те шашоље влати ко дечије ручице.
Ни на шта не мисли. Заборави. Занемари шта беше ил биће
Гледај небо. Огледај се тамо, боље огледало нећеш наћи.
Опости своје тело, пропусти га слаткој земљи
Као што ћеш га за коју годину сасвим препустити.
Надајмо се не пре.

Борис Лазић

Ђорђе Кубурић

DOWNTOWN

Ушао сам у непознат град.
Куће су од сандаловине и бакра.
У средишту брекће велика лицидерска грађевина.
На тргу је споменик од алабастера,
загледан у исток.
И, помало раскошна, тоник-фонтана.
Главном улицом пролазе мудраци.
У њиховим главама мешају се тачке
и репери,
те лако залутају.
Ако се, случајно сретну на тргу
препричавају, као у Агори,
снове и успомене.
Ово је место недељивог живота,
а ја чекам брод
и занесено посматрам
своје одсуство.

РОВИНЬ

Мноштво мачака, зацело, и даље
обитава
Сагетом и околним уличицама.
Видим, јасно, познати, али понешто
зачарани пејсаж:
шарене кућице што израњају из мора
и плавичасту Катарину.
Све је тако тихо.
Ослушајум (а не чујем) *Smoke on the Water - riff*
еманиран из оближњег кафића
у ком сам, полако, испијао изврсно
сервијани Cutty Sark.
Зурим утишину.
Мој поглед је поглед оног
који је занесен и медитира.
Неко, у Ровинју, живи један трен
који би могао бити мој.

ПОНЕКАД ПОСУМЊАМ У
РОКЕНРОЛ

Понекад посумњам у рокенрол.
И сада, док га слушам, сумњам.
Ако је то уопште рокенрол:
Bryan Eno & David Byrne.
Из њиховог грма духовна
искаче невидљиви **Дон Жуан** и заводи ме.
Па се, тужан, радујем Моцартовој срећи.
И почњем да верујем у оперу,
а особито у ракију и пичку.

У МЕНИ ЈЕ ВЕЛИКА РУПА

Из дима марихуане
из пивског подргигивања
и пегласних звучника
из осаме
иза поноћи
куца ми на врата постмодерни Бог: Зли
Илузиониста.
Вај.
Ја сам невероватно копиле
подмукле интуиције
и неодређених а великих амбиција.
Непоновљиви сам идиот
просветен и непросвећен.
У мени је велика рупа
коју неће испунити
ни хиљаде градова.

Дарко Поповић

Ненад Шапоња
ОЧЕВИДНОСТ

(одломак из поеме)

Грана се пуп фебруарске слутње.
Удвајамо настанак нестанка. Мириси разодевају погледе душа. Губимо поседовано и добијамо немање. Пре питања, првог знака, прогонитеља, просветлисмо причу, препознасмо себе. Бејах путарином твојом. Глас, чије ништа обележава карте наших светова, штити без речи и захтева. А ако је ако. Заклон се слива са лица. Навод науке просипа сутра обучено на данас. Научено незнაње оном чега нема осмишљава спокој заборава. Предигра скровити мисли кочи поглед у непролазном.
Забава заборављања заборава у пешчанику сједињеног и ништеног, у конаку саморазумевања бесконачног, препознаје препричаност онога што беше додир. Питање и знање, и оца и сина, исто слане у дрхтају видног. Кристал сумрака растапа се у мору ноћи. Дописујемо се, облачимо погледе, склапамо капке. Сан сна, оков жудње, заварава нас сећањем на улаз у душу. Ваљаност гледања нестаје у заносу ишчекивања очигледног. Постах ти. Привид. Празни свемоћи опазивог расветлисмо тугом речи закованих у времена друга. Исти, понављамо још исто. Друго.

Колебљиво увиђам неизбежно.
Укидањем знања о скривеном,
препознајем виђено, откупљујемо давнину.
Гледам да будем, не видим кад јесам.
Варка бившег размерава непојмљивост одраза твога. Изговор бива сећање садашњег лица. Промисао се открива у ничем. Утајен страх, привид сусрета, употребљава одјек сврхе. У пролазном договору последица приказује се одсуство. Једино јесте. Прибежиште немира и безусловно сећање подражавају одзив погледа. Устаљеност се несигурним преслачи у непотребно. Предвидљивост клице, неоспорно и кротко, као ништа, заборавља све. Уобличење простора, развргнуто у нама и нама, одређује и открива међусобност привида и потврде. Препознајемо, недешено и не треба да буде.
Остварујући губитак, страшан пред лепотом, припремао си изгнанство крету временма мого. Уведени у заверу потпуности, у срми мимохода замишљеног и стварног, непосредног и верног, узајамно несводиви, потврђивали смо потврђено. Спорили смо се ничим око ничег. Превиђали смо исто, и друго. У затеченом и неодређеном, извиђасмо измишљено. Упорно близки, склописмо неспоразум.

CLEPSYDRA –
У БЕОГРАДСКИМ
НОЋИМА (1)

Овлаш
Да признајем
Само
Несловесност
Звери

Кудикамо лакши
Био би ми
Залет
Кроз стотине
Днева
Корачајем њеним
У полету сненом
Кудикамо слави
Када све бих
Смео
Песмама да будим, селе,
На ужитак
Плотни

У Атриуму београдског читалишта, 4. 9. 1995.

СЛИКАХ, ГЛЕДАЈУЋИ
КРОШЊЕ СТАБАЛА ШТО
ПЛУТАЈУ НАД ВОДАМА
ПРЕДГРАЂА

Длановима
Писах
Потмулост
Дивљења
Гривом
Крајолика
Једноставним
Кретом
Пољупцем
Осена
Сутонскога
Длета

Месечином
Даха
Отиснуће
Днева
Своја
Пробућења
Обалских радника, 13. 9. 1995.

ПОБЕДНИКУ
И. МЕШТРОВИЋА

(По Ламенту М. Црњанског)
Гранаш
Као лист се
Премоћно наднесен

Бедемљем
Опточен
Беласаст
Од наготе
И трепериш
И блисташ

Стубе
Свемогућног
Као лук
С висина,
Као кам
С Голготе

У Новом Саду, 15. 9. 1955.

EOJA

Јелена Алексић

"У предхрамски врт улази Еоја, богиња јутарњег руменила. Само галеб хермафродит познаје тајну ладонске обале: Дафне не воли мушкица. Леукип, зато, дугу косу пушта, Еојине хаљине одева. У нимбу преображен приступа Дафни."

ПОЈАВА ПРВА

Зора. Нимфе се буде.

Дафне.

ДАФНЕ

Нари су дивљи засузили, на своје румене опне роне Етерију из срца, из Сунца прслог у славље тела. Све је од боје зора што светла, етерија је само бела С нарা ми која одиже тело и која телом у румен тоне.

Над отвореним плодом и песком, украй све пене, руменог Чекам, да ме у последњем распроснућу, накруну ноћном, заведе.

И ја се гостим насладом реском и чувам сузне наследе Неког ко' таји белу етерију, ко' нити смртник није, нит бог

Тек да га могу осетити како у мени краљевство хрупи И по речном ми дну расрпи сву месечину пред долазак. Пружам му длан: ту отекао нар петељком ми уресује знак

Да по том уресу опипам срце, рохаво Сунце прсло у руци, Наследом капљи да ме прати у пену богиње ружичасте, У ово богато одливље боја, сузу која у мени расте.

ПОЈАВА ДРУГА

Хор, Ладон

ХОР

Тихо над водом стариле смо, кристалном икром пресликане У речно дно. Многа је зора будила тела да би уснила, Потом, у иста. Док смо у спокој опадале Дафне је била Скамењена у кристал икра, тиша но слузна суза кад кане

ЛАДОН

Етерија је бела има!

ХОР

Атински ретор може: речи да назвучи, време да налучи Можда у бело. Стиша се, тек, у своме руху проређеном, Неузећ тако, безречан, бон, ни руком риби, ни тело сном

Паузу, само, за говор кад икра исклизне у тишину. Чему се буди? Господарна је Дафне, бела за нечујан пир, За слово ретора о лепоти, за овај кристализиран мир.

ЛАДОН

Посвуда има ретора смрти, у пупу воде жаморе Мртви. Окамени се свет у рубин испод магнолије, И ко' под крило галебово, румена лат га нежно скрије. Она ми долази, посве, тиха, мртви кад посете зоре:

Није ни туге магнолија, ни моје воде мистерија, Већ обзор је оглео, скрлеть оболео од лепоте. Од двотекле сам саздан воде, двополне земље и наготе Која у два се открива света, а једном телу заприја.

Она ми долази, посве, тиха као кад водом жаморе Мртви. Диван ли галеб постаје нимфа, крилима трома! Опојан мириш телесне лужи и отајан осип хрома

Казују себе реторима. Но, тужни галеб-хермафродит Покида зори магнолије у рубинском вису. Све броје Самотни ретори смрти, а свет је, ипак, саздан на двоје.

ПОЈАВА ТРЕЋА

Леукип у руху девице. Ладон цео мирише по његовој коси
Леукип

ЛЕУКИП

Склад је тишина ксантофилна, тежина мртвих у кристалу, У крхкој стакленци непонова и влажне меланхолије Грлица оплашена усуди се да чар засније У полиједру поезије, у плав визур обрушеном валу.

Ах, меланхолија шта је, до уломљених призми откриће И грлице оплашене огледање над заносном ментом? Зором свет се зачини мироточна светом.

Нека сам био непонов себи и тужан епигон нимфе, За ноћи душа бившујућег, која кроз плаво сазвежђе сине, Овом се зором тихо мењам у целебрацију њене свежине.

ЉУБАВ ИЛИ НАВЕШТЕЊЕ КРВИ

"... те Дафне подаје душу најлепшој."

ПОЈАВА ПРВА

Блуде међу цветовима.

Дафне, Леукип.

ДАФНЕ

Ни да ти гласа више, тихоту мака и бола, харфичност Злопоја, не чујем и да, сред дала, мак ти у реч се раствори, Ко би над водом Ахеронта цветове хадске знао да сни, Да ти на усни зри и мака крв да врати у оностраност?

Ја из небића позивам биће и душа ми у теби зна: Сарказмо је господар света, Сарказмо је господство мрака И твоју нежност посмртно враћа, тек, у оностраност мака.

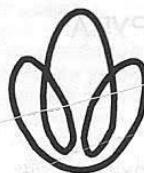
ЛЕУКИП

Бизар је потамнео у мени и крин крви на обнаженику Слабост ми је, сабљаст мрклог мира, док ми свећар прикрива Умеће ни из чега да те имам. Јер из мене тама само бива, На умиру находим лепоту коју ноћу таложиш у лицу.

Ах, узми ме такву, бестелнице, умирућем крв рашчини Од светlosti, од слабости дана и под црним капителом згаси Овај гримиз злохудих владара. Ти нежности перласт тајси, А мој отај вастелна је тама и мој опој крвави су крини.

И како ћу одабрати руке које ће ме понети у гримиз, Ко ће земљу дотицати моју у којој су мртви заверени? Ако одеш крин крви ће нићи, бизар ће потамнети у мени.

(Тајна је тела сачувана у мрамору култних статуа.)

sintelon